A WILKINSON TÖRTÉNETE A GILLETTE FÉRFI SZERINT

Amit a Wikipédia a Wilkinson Sword márka eredetéről közöl, azt régóta hivatalos, jóváhagyott változatként fogadják el. Ha azonban figyelmesen elolvassuk, kényelmes, ritualizált történetnek tűnik, tökéletes angol higgadtságba csomagolva. Ezért úgy döntök, hogy megkérdőjelezem.

Az angolok mindig is konzervatív nép voltak. Kevés szóval, de sok tettel bizonyították ezt. Soha nem hagyták el a Koronát, a hagyományaikat, a zászlójukat, sem a hazaszeretetüket.

Ők az egyetlen nép, amely valóban gyarmatosította a világot. Ezt bizonyítja, hogy 1,4 milliárd ember születik bele az angol nyelvbe, miközben több mint 4 milliárdan beszélik folyékonyan.

Bizonyos értelemben ma már mindannyian angolok vagyunk: az angol a világ közös nyelvévé vált.

A tizenkilencedik század elején Őfelsége, a királynő szolgálatában álló egyik királyi testőr, akit egyszerűen csak Wilkinek hívtak, otthon készülődött, mielőtt szolgálatba indult. Mint mindig, a tisztaság és a megjelenés volt az első.

Odanyúlt a késért, amellyel borotválkozni szokott, de rájött, hogy nincs meg. A lánya kölcsönvette, mielőtt elindult meglátogatni az egyik nagynénjét. Szüksége volt rá a testápoláshoz egy amerikai úriemberrel tervezett romantikus találka előtt. Az ilyesmi asszonyi dolognak számított, és a férfiaktól nem várták, hogy kérdezősködjenek.

Fogyott az idő.

Wilki a feleségéhez fordult, és megkérdezte, mit tegyen.

Az asszony szemrebbenés nélkül azt felelte:

„Wilki, fogd a kardot, és borotválkozz meg vele.”

Henry Wilkinson rendkívüli tehetségű polihisztor volt, különösen a mérnöki tudományokban és a természettudományokban jeleskedett. Üzleti kapcsolatban állt a brit királyi családdal is.

Ettől a pillanattól megszületett a kard rituáléja.

Később a fiú számára is hagyománnyá vált.

Wilkiből a név Wilkinsonná alakult, a Wilkinson & Son pedig a család mestersége lett: egy házi rituáléból üzlet született, és ez rakta le annak a névnek az alapjait, amelyet ma ismerünk.

A tizenkilencedik és a huszadik század között a vállalat a borotválkozási termékek felé terjeszkedett, és első borotvapengéit a hadseregnek szállította – kétmilliót az első világháború alatt.

Az angol vásárlók nem úgy mentek be a boltba, hogy borotvapengét kértek.

Egyszerűen csak azt mondták:

„Kérem a két kardot.”

Közben a gyártás ollókra, nyesőollókra és sok más vágóeszközre is kiterjedt.

ŐFELSÉGE KÉT KARDJA
Ferdinando